

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ЧУЖДА БОЛКА

Превод от руски: Александър Минковски, —

chitanka.info

Тя се спускаше по стръмния склон. По-леко от вятъра, по-бързо от стрела... Сякаш летеше, така стремителни бяха движенията ѝ, по едва забележимата пътешка.

Той я виждаше като на длан: гъстото, тъмно злато на косите, разпилени по раменете, крехкостта на тъничката и фигурка с червено-синьо-бяла блузка, разявяща се като невиждано знаме, загорелите, изподраскани крака, уверено намиращи опора... И сивият метал в пистолетния кобур.

Още веднаж почувства задоволство от удачно избраното място на засадата: в сянката на гъстите, стари дървета, на противоположния склон, невидим за нея, спокоен, уверен, чакащ...

За момент момичето спря, държейки се за разкривен, показал се от пясъка корен. Огледа се, попивайки в себе си целия този горещ ден, диска на слънцето, гората, планините, бавно течащите рекички и езерцата чак до хоризонта... После хвана по-удобно очакващия метал и продължи спускането.

Ръката му изтръпна. Слаба, суетлива мравка го погледна с недоумение от върха на някаква тревичка. Глупачка... Момичето на планинския склон влезе в полукръга на мушката, пръстът му внимателно напипа спусъка. Достатъчно е само да го натисне... Играта продължаваше от три дни и сега щеше да получи заслужената победа...

Изведнаж ясно си представи това, което щеше да се случи. Огнен факел, летящ надолу, облизвайки камъните... Златото на косите и шарените дрехи, и дръзкия, уверен поглед — и всичко това изчезва, превръща се във вик, стопяващ се в небесната синева, в облаче дим заплетено в клоните на дърветата...

Той скочи, захвърляйки онова, чакащото, което дремеше в ръцете му. И извика проточено, с всичка сила:

— Ка-а-а-атя!

Момичето на склона отскочи зад камъните. Едва не падна в пропастта... Във въздуха се мярнаха изтритите подметки на спортните и обувки, тя се изтъркули по земята и замря зад камъните...

— Спри!!!

Камъкът потрепера, разцепи се на парчета, разлетя се в мудна, тежка градушка. А от центъра на тази градушка удари мълния — точен, неотвратим изстрел. Той още не успял да осъзнае

случилото се, а всяка клетка на тялото му вече виеше, заливайки нервите с препълващата я болка.

„Аз горя“

Той се затъркаля по тревата, сякаш се опитваше да отърси от себе си лепкавата, пламтяща, хищно пълзяща навътре смърт.

„Загубих“

Устата сама се разтвори в крясък. И мигновенно, сякаш отговаряйки на вика, пламнаха дробовете.

„Болката... Да изключва болката...“

Докато очите му все още виждаха, той се опитваше да погледне към момичето. Но това не продължи дълго.

„Защо не изключвам болката?“

Огнен факел на прегорялата трева...

* * *

Дойде в съзнание надвечер. В небето просветваха първите звезди, духаше прохладен вятър и, след преживяното, това беше дяволски приятно. Той стана, мръщейки се с отвращение и изтърси от тялото си мазната, воняща пепел.

Неизвестно защо погледна към отдавна опустялия склон. И тръгна към къщи по бодливата, суха трева.

...Тя пиеше чай на верандата. Грубата дълчена маса искреще от десетината кристални бурканчета с конфитюр. Стара слабост на Катя.

Поглеждайки го, тя само поклати глава.

— Иди да се миеш.

Той дълго се ми, направо в градината, под самоделния душ. Над верандата се полюшваше лампа, в безсмислен възторг жужаха комари... Няколко пъти поглежда през вратата, но Катя продължаваше да пие чай. Омотан в хавлията, той излезе от дървената кабинка. Зашляпа по пътечката, с намерението да се скрие в къщата...

— Ден!

Той спря.

— Нека да поговорим.

Разбира се... Той мълчаливо седна до нея.

— Защо го направи!

— Кое?

Те с любопитство се гледаха в очите.

— Сам разбираш.

— Абсолютно нищо не разбирам.

— Ти не изключи болката.

Той се надяваше, че Катя ще го каже по друг начин. Замислено, например: „Ти не изключи болката...“. Или учудено: „Ти не изключи болката?“. Или поне възмутено: „Ти не изключи болката!“. А това беше просто съобщение.

— Ти не изключи болката.

— И какво от това? — попита той с внезапно ожесточение — развалих ли радостта от победата ли?

Раменете й потръпнаха.

— Това беше отвратително! Такъв вик...

Някакъв глупав комар се доближи към нея отзад. Внимателно протегна хоботчето си, за да пробие нежната кожа... Опита да се измъкне, отчаяно зажужа с крилца — мигновенно сработи системата за регенерация. Хоботчето, малката празна главичка, също толкова празното стомахче изчезнаха.

— Това наистина е отвратително.

Каза го нарочно гласно, а не на ум. Затвори очи. Безполезен навик, от полузабравените детски години, когато хората още не можеха да виждат през клепачите си...

— С теб сме заедно от два месеца, Ден.

Два месеца. Или по-точно шейсет и четири дни. „Момиче, не сме ли се срещали с вас?“ Любопитен, преценяваш поглед. „Все още не!“

— Ти си странен, Ден.

Аха. Нищо ново. Не си първата която го забелязва. Този път пак дълго издържах. Шейсет и четири дни...

— Помниш ли какво направи в Майданек?

Помня. Изтървах си нервите, излязох от ролята. Нахвърлих се върху СС-овците с голи ръце. А играта се казваше „Въоръжено възстание“. Всички се ошашавиха...

— Какво мълчиш! Може би не обичаш играта!

Интересно, как е възможно — да не обичаш играта. Да не обичаш целия си живот, да не обичаш целия свят... Как е възможно...

— Да, не я обичам!

Той се изненада от думите си. А тя — не.

— Ден, защо не стреля по мен?

Той помръдна пръстите си, сякаш напипвайки нечия невидима ръка.

— Представих си как ти... как ще умреш. И ми стана страшно.

— Но това е Игра! Страхуваш се, че няма да сработи регенерационната система ли!

— А, не, това е невъзможно... А защо изобщо играем?

Тя присви очи, разглеждайки лицето му.

— А какво друго да правим?

Наистина. Да си даваш вид, че управляваш машини, които отдавна не се нуждаят от управление? Да седиш в лабораторията, опитвайки се да научиш човека да вижда, не само в инфрачервения, но и в ултравиолетовия спектър? Или да чакаш реда си за колонизирането на поредната планета? Там Играта ще се превърне в реалност...

— Не знам. Но как е започнала, Играта?

Тя сви рамене. Откакто хората са станали безсмъртни, вероятно. Играта — това е животът. Коя е основната черта на живота? Стремежът към убийство. Коя е основната черта на играта? Стремежът към убийство. В инсценировката на Пърл-Харбър, където водата ври, и за кой ли път потъват корабите, и падат пилотирани от камикадзе бомбардировачи. На Курската дъга, където танковете се спичат със земята и кръвта в плътна черна маса; в Хирошима, където отново и отново пламва огъня на атомния взрив...

Но нали някога, първия път, това не е било игра! Те не са можели да играят, умирали са наистина! В боя ги е водело нещо друго! Хвърляли са се върху бодливата тел на концлагерите, не защото това е било много интересно! И нали Ден почувства, почти успя да усети онова неизвестното, неразбирамото, когато в прекрасната инсценировка на „Майданек“ гледаше ситите, охранени СС-овци, пребиващи деца... Той се хвърли напред, не защото искаше да развали играта или да бъде оригинален. Просто не можеше по друг начин. Той почти беше разbral! А те не искат или не могат да разберат. Прекалено дълго бе продължила играта.

Ден я погледна. И прочете в очите ѝ това, което съвсем не е нужно да се казва с думи.

„Играта — това е животът. Докато играеш живей, живей докато играеш. Не боли — болката е в твоя власт. Не е страшно — уминал си стотици пъти и също толкова пъти си възкръсвал. Убивай! Това е само игра! Весело е! Машините, които са по-умни от теб ще възкресят тленното ти тяло, ще го върнат на мястото му, ще поставят в ръцете ти ново оръжие. Играй! Не ти и е провървяло сега — ще ти провърви следващия път! Кой иска да бъде Чингис Хан? Кандидат за ролята на Хитлер, бързо! Екипажът на «Енола Гай»? Играем! Майданек, Освиенцим, Хатин, Сонгми? Играем!“

Тя стана от масата. Косите и с цвет на гъст мед се разсипаха по раменете, бялата ѹрокля — знаме на несъстояла се капитулация — очерта фигураната ѹ.

— Аз отлитам сутринта, Ден. Извикай кола в седем, бъди така добър.

Добър. Бъди добър... Тя тръгна към дъното на градината, обърна се.

— Ще спя в шезлонга. А ти си глупак, Ден. Играта е единственото, което придава смисъл на живота. Тя е в кръвта ни...

Студеният метал, забравен от нея на масата изгори ръката му. Той хвана бялата рокла в полукръга на мушката. Задържа дъха си. И натисна спусъка.

Факелът пламна в нощта, освети градината и къщата от дървени трупи, и посипаните с пясък пътечки... Той остана в креслото, докато земята до черната купчинка пепел не се размърда. Появи се тъпата муцуна на реанимационния робот. Допълзя... Миг — и машината се превърна в половин тон разтопено желязо. Той направи няколко крачки в градината и се разсмя:

— Игра? Наистина! Да играем тогава!

Вторият робот долетя след шест минути, планирайки иззад дърветата... Той се прицели, стреля, произнасяйки като аксиома:

— Нито един робот няма да причини вреда на човека. Да играем!

По стените на къщата висеше богат арсенал. Той си избра няколко по-тежки и внушителни оръжия. Хапна, поглеждайки към пепелта. Третият робот опита да се прикрие със защитно поле. Но неутринният лъч проби полето...

Убиха го вечерта на втория ден. Къщата беше щурмувана от морски пехотинци, зелени барети, самураи от династията Тан и

бригада на СС от дивизията „Мъртвешка глава“. Те умираха, възкръсаха, отново влизаха в боя. А той стреляше, знаейки, че вече е изтрит от паметта на регенериращата система...

Як деснчник, ритна жалкото му, обезобразено от рани тяло. Изпсува и попита:

— А какво стана с онова момиче, заради което е започнало всичко?

— Отърваха я — отговори някой — ще поиграе още.

Тя стоеше съвсем наблизо. Гледаше мълчаливата тълпа, проблясъците на най-разнообразните оръжия. И четеше във всички очи един и същи въпрос, неговия въпрос... „Зашо играем! Какво е играта!“ Крачка. Още една. Тя се наклони над Ден, докосна лицето му:

— Ти победи...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.